

Opinie Bruno Braakhuis : Gejammer over Brexit

By **Bruno Braakhuis**, www.joop.nl

Het politiek correcte gejammer over hoe naar de Brexit is komt me nu al mijn neus uit. Ik ben juist enorm blij dat ze eindelijk opduvelen.

Opgeruimd staat netjes. Heb er ook een paar stevige redenen voor:

1. Niet loyaal. Voor zover mijn geheugen gaat en in elk geval vanaf Thatcher en daarna Major, hebben de Britten alleen maar willen profiteren van de EU onder het motto 'zoveel mogelijk nemen, zo weinig mogelijk geven'.

Centraal voor de Britten stond en staat alleen maar hun economische belang en de rest is bijzaak, met als voornamelijk doel de London City als financieel centrum zoveel mogelijk ruimte te geven. Met deze zelfgerichte houding hebben de Britten bijgedragen aan een afnemend vertrouwen in de Unie en de onderlinge solidariteit uitgehold.

2. Frustreren. De Britten zeggen eerst 'nee', willen er dan nog eens over denken en komen dan uiteindelijk met dat ze het allemaal goed vinden, als zij maar niet hoeven. Een uitzonderingspositie willen innemen. Geen Schengen, geen Euro, etc. Door die houding zijn ze het slechtste voorbeeld in de Unie geweest voor andere lidstaten en hebben ze de voortgang binnen de Unie op zijn minst opgehouden, maar eigenlijk vooral gesaboteerd.

3. Angelsaksisme. De Britten denken met verlangen terug aan hun Empire en met weemoed aan het vroege Gemenebest. *Das war einmal*. Intussen dreigen ze zelfs Schotland en Noord-Ierland te verliezen. Maar de arrogantie zit er nog in, net als een stuk meedogenloosheid, wat reflecteert in het Britse economische denken. Rücksichtlos zijn hun banken, met een

ongelooflijk lage moraal en schrijnend gebrek aan ethiek. De bonussen in de City zijn weer als vanouds of hoger, er is niets geleerd van de crisis. Er is maar één doel: winstmaximalisatie en hoe die bereikt wordt zal ze jeuken. Als onderdeel van de Unie hebben ze die losgeslagen mentaliteit over het Kanaal heen kunnen tillen en maakte ons op solidariteit gebaseerde Rijnlandse economie plaats voor de wereld van het economische egoïsme. Terwijl wij op het continent ons uiterste best doen om n.a.v. de crisis aan een mentaliteitsverandering te werken, keren de Britten terug naar 'business as usual' en dankzij hun uitzonderingsposities kunnen ze vrijelijk hun gang gaan.

4. Nationalisme. Ook al sinds Thatcher is de kloof tussen arm en rijk enorm gegroeid. De rijken hebben zich getransformeerd van oud geld tot pronkende nouveau riche over de rug van de rest van de bevolking. Het kansarme deel is geen onderstroom, maar vormt juist het merendeel van de Britse bevolking, zoekend naar een beter bestaan en vol sluimerende boosheid over hun maatschappelijke positie. Dat zijn omstandigheden waarin nationalisme gemakkelijk kan postvatten. Katalyseer dat door het matig functionerende Europese vluchtelingenbeleid en de boot is aan. Het nationalistische spook heeft met het referendum voor het eerst manifest voet aan land gekregen in de Unie, maar ben ik blij dat het op een eiland is.

5. Arrogantie. De Britse arrogantie is het slechtste voorbeeld van een gebrek aan solidariteit dat de Unie heeft gehad. Het heeft de Unie vaak nederig gemaakt. De Brexit draait deze rollen om. De Britten kunnen geen goede deal met de Unie verwachten, want we hebben geen belang bij een deal als opmaat voor andere lidstaten om hetzelfde te doen. Wel hebben we er belang bij, dat er financiële macht verschuift van de City naar Frankfurt en dat de financiële en economische ethiek binnen de Unie weer ruimte krijgt, ongehinderd door de Britten. Mijn intense hoop is op een nederige UK, die in de toekomst ooit met hangende pootjes komt aankloppen in Brussel of ze weer mogen meespelen. Dat is prima, maar dan wel op ónze voorwaarden.

Het vertrek van de Britten en het gejammer daarover door menig politicus is alleen maar ingegeven door nationalistische en economische motieven, waardoor het als bedreiging wordt gezien. De waarheid is, dat de Brexit ons verlost van een spelbreker en intrigant en dat door het vertrek er eindelijk eens flink aan de boom van de Unie wordt geschud. Want herbezinning is meer dan nodig en vooral op zijn plaats. Nog nooit is er zolang vrede geweest, sinds de Pax Romana, binnen Europa. Nog nooit is er zoveel uitdaging geweest om samen op zoek te gaan naar nieuwe waarden, om het nationalistische spook niet verder te laten komen dan op het Britse eiland. En nog nooit is de wereld geconfronteerd geweest met mondiale uitdagingen als klimaatverandering. Vragen en uitdagingen die alleen beantwoord kunnen worden door gezamenlijkheid. Die gaan niet over alleen economie. Die gaan wellicht zelfs juist niet over economie. Dan is het fijn om verlost te zijn van een land die alleen maar om economische redenen lid was van de EU.